



Csomor Henriett

HATÁRTALAN KÉPZELET

5. -ik Verseskötet

Csomor Henriett

HATÁRTALAN KÉPZELET

5.-ik Verseskötet

E-könyv

KIADOTT KÖNYVEIM 7.

KÉSZÜLT 2018 JANUÁRJÁBAN.

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó
02. Ajánlás
03. Köszönetnyilvánítás
04. Nem sír már a balalajka
05. Más volt az én gyermekkorom
06. Hívatlan csúszómászó
07. Kéz a kézben
08. Könnyeim pecsétjével
09. Hatvanhatodik éved fényében.
10. Mégis ki érti ezt?
11. Sorsodat vedd kezedbe
12. Ha taszít benneteket látványom
13. Örökké rabként élek
14. Temető gyertyaláng fényében
15. Csendes éjben
16. Mindenki karácsonyfája
17. Újévi köszöntő
18. Téli kép
19. Luxus autó
20. Árnyas lombú fák alatt
21. Virágzó tavasz elején
22. Múló pillanat
23. Látomásom
24. Gúzsba köti lelkemet a félelem
25. Reményt adtál
26. Képzetelemnek nem szab határt semmi sem
27. Kis fenyőág Szentestén
28. Példaképem lettél
29. Távolból kereslek
30. Áprilisi hóesés születésem napján
31. Húsvéti ég
32. Addig vagy gyermek...
33. Gesztenyefának gyertyavirága
34. Egyetlen tanárom
35. Hazavágyom
36. Hozzátok őt vissza nekem
37. Többé ne nyíljatok virágok
38. Kiderül vagy beborul
39. Végső menedék
40. Ködfátyolban
41. Repül a szán
42. Éjszaka fátyla
43. Őszi avar paplanja
44. Szilveszter éjszakán
45. Színes határ
46. Sokk láncát
47. Papa gyere vissza
48. Fohász Istenemhez
49. Békében szunnyadok
50. Nagyapám kalapja

01. Előszó

Kedves Olvasóim...

Bizonyára sokak számára, ismerős már a nevem. Csomor Henriett vagyok, egy baranyai faluban élek Hosszúhetényben.

Szabadidőmben írogatok, sosem tanultam a versírásnak különböző formáit. Inkább csak a szívemre s a lelkemre hallgatva vetem a sorokat papírra.

Egy alkalommal rádöbbsentem, hogy kiszámíthatatlan, s nem tudni jó pár év múlva mi lesz velem, vagy tudok-e még írni egyáltalán. Az írás fontos nekem, s szeretném a tudatomban úgy megőrizni, hogy valahol megmaradnak.

Ezt az ötven hangulati verset egy csokorba szedve most útjára bocsájtom, Határtalan képzelet címmel.

Kedves olvasóm fogadják szeretettel az 5.-ik verses kötetemet. Melyhez jó olvasást és kellemes időtöltést kívánok.

Maradok tisztelettel:

Csomor Henriett
Hosszúhetény

2018. január 09.

02. Ajánlás

Kedves Olvasók!

Csomor Henriett /Henka/ régóta kedves barátom, akivel évekkkel ezelőtt volt szerencsém megismerkedni, s együtt dolgozni egy alapítványnál. Henka nagyon kedves, mosolygós, s fölöttébb vidám természetű lány. Mozgássérülése ellenére öröm a közelében lenni, történeteit, meséléseit hallgatni. Írásaiban a belőle áradó humor, életöröm, tenni akarás sugárzik.

Novelláin, versein keresztül megismerhetjük egy mozgássérült lány mindennapi nehézségeit, s ezáltal bepillantunk életébe, gondolataiba.

Ajánlom minden kedves olvasó figyelmébe ezeket a műveket!

Jó olvasgatást kívánok mindenkinek!

Üdvözlettel: Koncz-Salamon Szilvia

03. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

Köszönöm Koncz-Salamon Szilviának a megtisztelő ajánlást verseskötetemhez.

04.

Nem sír már a balalajka

Soha nem volt anyámnak
csicsás ruhája, sem puccos kalapja.
Csak egy aranylánca.
Mióta az eszemet tudom,
mindig a nyakába lógott.
Nem is kellett rá vigyáznia, mert
nem volt aki bántsa.
Örök emlékként viselte, szüleitől kapta,
s gyűjtögette az aranyat.
Egyesíteni szerette volna.
Elvitte s szép hosszú láncá beolvasztatta,
mintha balalajka sírna az éjszakában.
A balerina úgy táncolt a medálon.
Egy napon láncát levette nyakáról,
hogy el ne szakadjon,
s betette az ékszeres dobozba.
Többé nem sír a balalajka az éjszakában.
A balerina sem táncol már kecsesen a medálon.
Csak édesanyám sír, siratja láncát.
Nincsen nyugta drága lelkének,
mert egyetlen nemes emléktől
fosztották meg.
S a galád tolvaj nem is sejt,
hogy egy élet emlékét őrizte nyaklánc.
Elveszett kincsét nem pótolja semmi sem.
Bánat rágja belülről jószágos szívét.
Ne sírj drága anyám!,
mert könnyes bánatod szétzúzza
gyenge lelkem.
Drága könnyeid egyedül
csak nekem fájnak.
Valahol a csillagos éjszakában
elhalkult a balalajka. Csak keserves sóhajtását hallom drága édesanyámnak.

2016. június 27.

05.

Más volt az én gyermekkorom

Milyen szép lenne a világ,
ha csak azokkal lehetnénk,
akiket szívből szeretünk.
Soha nem lenne megvetés és félrelökés.
Úgy az élet majdnem tökéletes lenne.
Hiába van két pici gyerek a családban,
mégse jönnek hozzám,
mert ott a nagyi, s a dédi.
S én már hasztalan, s felesleges vagyok.
Hiába, elveszett már a szeretet.
Csak a dédi hablatyolását hallani.
Neki meg már úgyis mindegy, csak
hallassa a hangját.
Én meg inkább elbujdokolok,
mert fájdalom égeti szívemet.
Be kell látnom, a világ nagyot változott.
Hinni szeretném, hogy egyszer talán
megértitek e sorokat.
Más volt az én gyermekkorom.
Rajongtam drága nagypapámért,
ki járni sajnos nem tudott.
De az ölelő két karja mindennél
fontosabb volt.

2016. augusztus 16.

06.

Hívatlan csúszómászó

Madárász kígyó fenn a fán,
retteg a család.
Menekül a sok madár.
Feltűnt egy esős
nyári napon a vén diófán.
Tetszett élénk vöröses színe.
Fogalmam sem volt, mi díszeleg
összecsavarodva a törött diófaágon.
Anyám bölcsen rávágta: egy fiatal taplógomba.
Nap napot követett, s fel sem tűnt,
hogyan nincs már a vén fán.
Tekergőzik összevissza a nagy udvarban.
Sziszegve elvész a zöld fűben, az álnok kígyója.
Ajtót, s ablakot csukni kell, hívatlan
csúszómászó meg ne lépjen.
Báró kutyám jól vigyázz,
madarással szembe ne szállj.
Hagyd, hadd tekergőzzön el a mihaszna jószága.
Hajnal ébredését dalolva köszöntsék
a dalos ajkú madarak.
Nyugalom szálljon ismét a kék ég alá.
Te is Báró kutyám, bátran rohand
körbe a hatalmas udvart.
Ne itt ülj a szoknyám alatt.

2016. július 21.

07. Kéz a kézben

Zamatos borban vígan
lubickol a muslinca.
Zsíros vacsora mellé
csúszik a kadarka.
Dalra fakad a fáradt gazda.
Derék asszonyát ölébe veszi,
két erős karjával öleli.
Egyetlenét el sosem engedné.
Életük nehéz, de egy szavuk sincsen.
Mert amikor a két fekete szempár
egymásra néz, szerelem tüze gyúl.
Szalma ágyon alszik a két kicsi lurkójuk.
Élvezik, övék a nagy határ, szaladgálnak,
pocsolyába tapicskolnak, mint a kiskacsák.
De estére hazatérnek a szülői házba.
Haza hívja őket a szülői szeretet.
Szíveiket melengeti az átható szeretet.

Lyukas a tető, elöregedett már
a kis parasztház.
Javításra szorul.
Egymaga nem győzi a kemény munkát.
Most az éves terméssel kell foglalkozni.
Majd ha a hordóban lesz az újbor.
Ahogy hűvösödni kezdenek a nappalok,
megfoltozom a tetőt.
S te, kis angyalom, drága kis kezeddél
dagasztod az aranysárga cipót.
Édes kis lurkóinknak újat hoz ősztől az élet.
Iskola kapui kinyílnak előttük.
A gólyák is melegebb éghajlatra költöznek.
Cseppet se félj kis angyalom, a huncut hold,
s a csillagok örködnek majd felettünk.

2016. július 23.

08.

Könnyeim pecsétjével

Írok neki keserves szívem bánatáról,
összetört lelkem fájdalmáról.
Könnyeimmal meg is pecsételem.
E tiszta papírra írt levelem
lehet, összetéped és tűzbe dobod.
A hamu martalékvá lesz,
amit a szél visz tova.
Sok éve annak, hogy tiltotta
felé szép szavaimat.
pedig olyan szépen vitte a sorokat,
a fájdalom parázslón éget.
Próbáltam magamból kiölni
a szeretet összes magjait.
Csak a szeretetre méltó
embert láttam,
Aki egykor elfogadott,
szép szavaival elárasztott.
Ki tudja mára már hova tűntek
a gyönyörű évek?
Irigylésre méltóak, akik írhatnak
neki gyöngybetűs szép sorokat.
Nekem csak a síri sötét éj maradt,
amikor a képzeletem szárnyra kél,
s a titkok ajtaján belépve
szívem szívéhez ér,
s karomba ölelhetem.
Gyönyörű fáradt homlokát
gyengéden simogathatom.
Ha eltávolodnék,
mint az est hajnalcsillaga,
abba bele is hálnék.

2017. április 23.

09.

Hatvanhatodik éved fényében.

Születésnapodra

Édesanyám, egyetlenegy szerettem,
gyermekkorom őrzője, múltó napjaim öröme.
Gyorsan szállnak feletted az évek.
Féltelek, mert annyira szeretlek, s
nem szeretném, hogy beteg, s öreg legyél.
Gyermekeként mindig azt hittem,
ha valakinek ősz a haja, s ránc
ül arcán, az már öreg.
Az ősz gyönyörű gyümölcsöző havában,
októbernek nyolcadik napján,
szívem-lelkem melegével, szerényen,
téged ünnepelek hatvanhatodik
születésnapod fényében.
Most, hogy elnézlek, nem látlak
öregnek, anyukám.
Szeretném megmutatni neked a világ minden
zeg-zugát, ahol én jártam.
Szeretném, ha együtt hallgatnánk a tenger morajlását,
hol sirályok sírnak, s a hullámok kövekhez csapódnak.
Lábnymainkat forró homokban hagynánk.
Sötét éjszakába ezernyi kis csillag gyúlva gyúlna.
Huncut hold fénye tenger sós vizén csillámlik,
pezsgő dugója durran, talpas poharunkba édes nedüje csurran.
Szeretném, ha gondtalan lennél, s végre élnél.
Könnyeim arcomon szerteszét gurulnak,
s csak annyit szeretnék még kérni tőled
drága édesanyám, hogy élj még nagyon soká.

2016. október 8.

10. Mégis ki érti ezt?

Gyakran eltűnődöm a világ folyásán.
A beteg, ki ágynak esik,
igyekszik hamar felépülni.
Veszületett betegséggel küzdő ember
azért küzd, hogy megtegyen
pár lépést egyedül,
ne legyen kolonc a más nyakán.
Fiatalok milliói nyúlnak a
drog után, először csak menőségből.
Mikor már függővé válnak,
lopnak, csalnak, s hazudnak,
csakhogy droghoz jussanak.
Szeretteiket eltaszítják maguktól,
inkább élnek szennyben és mocsokban,
tönkretéve önmagukat,
csakhogy felszívják a drog kristályokat.
Napokig manókat s fehér egereket
látnak kijönni a falból.
Ötödik napon már hallucinál,
s a hangot hallja, mely egyfolytában
ismétli: öld meg magad.
Fiatal lány, ki csak tipródik az életben,
pedig egészséges keze, lába.
Mégis a drog egyetlen hű barátja,
s nem érdekli, hogy szíve alatt
egy új élet fejlődik.
Életben maradásra magzatának cseppnyi esélye,
de ha mégis, akkor fel is kéne nevelnie
szeretetben és egészségben.
De következményekre fittyet hány az okatlan leány.
Mégis, ki érti ezt?

2016. október 20.

*Megjegyzés: egy késő esti tv műsor alapján íródott vers,
amely a drog következményeiről szól.*

11.

Sorsodat vedd kezébe

Gondold meg jól mit teszel,
mielőtt orvoshoz mennél.
Ne ülj ott várakozón,
elvesztegetett percekért kár.
Csodákra ne várj,
hisz ő is csak ember,
betegségedre gyógyírt nem lel.
Vedd sorsodat kezébe,
hallgass a józan eszedre!
Próbáld gyógyítani önmagad!
Fűben, fában, orvosság.
Nem kell ide vajákosság,
szemed előtt egy cél lebegjen.
Életben maradni önmagadért,
s a családotért, hogy láthassanak,
s szerethessenek még nagyon soká.
S ha jobb napokra ébredsz, légy
hálás önmagadnak, hogy még élsz.
Családodban oszlasd el a félelmet,
hogy még nem hagyod itt őket...

2016. november 17.

12.

Ha taszít benneteket látványom

Kegyetlenül könyörtelen az élet.
Az egyiknek sikerül, a másiknak
küzdeni kell mindenért.
Nem hagytak megszületni
rendesen az égiek.
Nem adatott meg rögtön nekem
a járás, úgy mint neked.
Elképzelni sem tudjátok
milyen szerencsések vagytok.
Ha mozogni láttok,
nevettek és kigúnyoltok.
Azt gondoljátok szenvedek
mert nehezen járok.
Pedig én örülök, hogy
még visz kicsit a lábam.
De ti földön futók, porig aláztok,
s a lelkembe tapostok.
Ahogyan rólam sugdolóztok.
Rosszul hiszitek, hogy eszem sincsen,
ha már mozogni is alig tudok.
Tény, hogy én is gyarló ember vagyok,
teszem a dolgom, ahogyan mások.
Jogom van nekem is járni.
Bárhogy is lesz, a lépcső három fokán
fel akarok jutni!
Ha taszít benneteket látványom,
nézzetek fel a kék égre.
Adjatok hálát Istennek,
hogy egészségesek vagytok.

2017. január 21.

13. Örökké rabként élek

Annyi éven át feleslegesen
gyötörtem magam.
bízva, hogy egyszer
egészséges leszek.
S többé nem sebeznek
az emberek.
Örökké rabként élek,
mert sérült vagyok.
Fogva tartják rabbilincsek lábaim.
Láncait letépni már nem tudom,
így csak agyammal szárnyalhatok.
Erdőt, mezőt csak
képzeletemben járhatom.
Az isten csak ezt
engedte meg nekem.
Nem ringathatom kezemben
édes gyermekem.
Nem ölelhetem karjaimban
szép kedvesem.
Görcsös mozgásom miatt
gondolják rólam,
hogy nincsen eszem.
Befelé hullnak fájó,
lázadó könnyeim.
Lelkemben tüzesen ég dühöm.
Miért kell így megaláznunk???

Egyszer majd elhagyom a keresztem,
mikor majd rám dobják a sárga földet.
S akkor majd lelkem
egészségesen fog lebegni.
Onnan majd letekintek rátok.
De én nem vetlek meg benneteket,
nem vinne rá a lélek.

2017. március 26.

14.

Temető gyertyaláng fényében

Halottak napjára

Temető csendjében susognak az őszi fák.

S te nagyon rég itt pihensz már.

S én sokat gondolok reád, nagyapám.

Néha hazajövök tehozzád,

s akkor itt állok sírodnál.

Gyűjtök egy gyertyát.

Dermesztő hideg sírkövedre teszem.

Tenyeremmel próbálnám felmelegíteni,

de a hideg kő nem engedi át

szeregetem melegét.

Számomra oly rövid volt az életed,

alig szerethettelek, s máris elmentél.

Csak egyszer még hazajöhetnél ezen

az egy napon, mikor a temető

gyertya lángjától fényesedik,

s krizántém illata száll a levegőben.

Magamhoz ölelnélek, s elmondanám

tenéked, hogy a szívem gyakran jár nálad.

A csillagok már fenn ragyognak az égen, és
a sápadt hold is fázósan reszket az égbolt közepén.

Búcsúzóul, drága nagyapám, még egyszer

végigsimítom nevedet sírköveden.

Szíved, s lelked tovább

ragyog az én szívemben.

2016. október 31.

15. Csendes éjben

Csendes éjben kihaltak az utcák.
Sűrű hóesésben hófehér párnák
ültek a piros háztetőkre.
Fehér ruhát öltenek a fák.
Angyalok suhannak át a csillagos
ég sötétjén.
Jégvirágok ülnek az ablakon.
Díszes fenyőfán égősorok villognak.
Cikázva játszanak a csodaszép fények.
Mennyből az angyalt zengnek az ajkak.
Advent négy gyertyáját meggyújtják
Mennyei csendben harangok zúgnak.
Térdigérő hóban éjféli misére ballagnak
a hitüket vesztett emberek.
Eljöttek a remény templomába.
az oltár elé borulva dicsőíteni,
mert Betlehemben
megszületett a kis Jézus.

2016. december 16.

16.

Mindenki karácsonyfája

Oh zöld fenyő, oh szegény fenyő.
Ötven év alatt megöregedtél.
Sűrű lombod közt megannyi
madár született és búslakodott.
Erős gyökereiddel kapaszkodtál
a földben.

Tomboló szélviharban sem
hagytad leesni lakóidat.
Számталanszor voltál kitéve
esőnek, hónak, fagynak.
Napsütésben ragyogtál, s
volt, hogy zúzmarában tündököltél,
Odakinn sűrűn hull a hó,
jégvirágok ülnek az ablakon.
Száncsengő csilingelő hangja
hallatszik a dombtetőről.

Oh zöld, oh szegény fenyő.
Kivágtak megszokott helyedről.
Mindenki karácsonyfája lettél
egy nagy téren.

Még egyszer ragyoghatsz
itt a Földön.

Gyarló emberek örömére,
s a kisdéd születésére hisszük:
elhozza nekünk a szeretetet.

Csillagokkal, s varázsgömbökkel díszítettek.
Hópelyhek táncolnak neked a légben.
Fényárban úszol mindenki örömére.

2016. december 11.

*Megjegyzés: 2016 decemberében ötven éves fenyőt
állítottak Pécsen a Széchényi téren...*

17. Újévi köszöntő

Sietve távozik az óév.
Feledésbe merül a
kopottas bánat.
Pár óra múlva beköszön
az újév.
Addig is légy vidám,
s bizakodó.
Reméld, hogy az
új esztendő jobb lesz,
mint a tavalyi.
De ha nem történik
semmi rossz sem veled,
már az is félsiker.
S ha megéled a
következő évet,
te vagy a nyerő.
De most ne gondolkodj
efféle ostobaságokon.
Az életedet úgysem
tudod jobbra fordítani.
Éjfélkor öblítsd le a poros
úttól torkodat,
s vágj bele az újévbe.
Igaz, megint elmaradt
az újévi malac.
Azért én kívánok néked
sikerekben gazdag,
boldog új esztendőt.

2017. január 1.

18. Téli kép

Csillagos éjszakában süvít a szél,
hajlongnak a kopár fák.
Fázósan reszket a sápadt holdsugár.
Sűrű nagy pelyhekben esik a hó.
Reggelre hófehér lesz a kunyhó.
Menyasszonyruhát öltenek a fák.
Pihe puha párnák ülnek
a háztetőkön.
Az ereszről jégcsapok lógnak,
s jégvirág ül az ablakon.
Temérdek hótól roskadoznak a bokrok.
Ragyogó nap fényétől csillog a havas táj.
Csodálatos látvány.
Fagyos nádasban dideregve
megbújnak a vadkacsák,
befagyott tó jegén korcsolyáznak dalolászva.
Tópartján a kalyibából
szegfűszeges forralt bor
illata száll feléd.
Egy pohárára becsalogatja fázós lelkedet.
Mire leszáll a magányos éj, hazaérsz.
Kandallóban pattog a tűz.
Rengeteg fa fogy ebben
a kutyahidegben.
Dobja feléd melegét.
Közelébe ülsz,
halk duruzsolására
álomba szenderülsz.

2017. január 15.

19. Luxus autó

Ha majd milliomos leszek,
vesszek neked egy luxus autót.
Kapud elé állok, s
eszeveszettül dudálok,
míg kiskapudban nem állsz.
Rohanok eléd, nyakadba
ugrok, teljesen beléd bújok.
Olyan jó téged látni.
Könnyeimen nem ér ám gúnyolódni.
A kormányt neked átadom,
műszerfalra teszem lábaim.
Fütyülünk a galád világra.
Lehúzott ablaknál belekap a
szél hosszú, göndör hajunkba.
Vigyél el a hullámzó Balatonra.
Mártózzunk meg hús vízében.
Sátrat verünk közel a parthoz.
Hófehér hattyúk parthoz úsznak,
kecses nyakukat száraz kenyérért nyújtogatják.
Mozog a nádas, kacsza mama meleg
fészekbe hajtja pelyhes kiskacsáit.
Távolban, a naplemente fényében
vitorlások ringatóznak.
Szorongok, de nem szólok,
hisz a kedved nem szeretném szegni.
Csak öllelek, bársonyos hangodra
sokáig szeretnék emlékezni.
Ki tudja, mikor hallak ismét.
Ma még itt vagy velem, de
holnap már ki tudja merre jársz.
S ha majd egyszer megunod
a világtúrát luxus autóddal,
kérek, gyere el hozzám, dudálj
eszeveszettül, s rohanok karjaiba zokogva.

2016. június 21.

20.

Árnyas lombú fák alatt

Bolyongva kereslek csillagom.
Nem lellek sehol sem.
Hogy is lelhetnék,
hisz túl távol vagy tőlem,
s nem tudok ellene tenni semmit sem.
Néha képzeletemre hagyatkozom.
Most is úgy érzem, itt vagy velem.
Tárt karokkal szaladsz felém,
s én is igyekszem eléd,
karjaid közt lehessek minél előbb,
s ölelhesselek olyan gyengéden,
ahogyan a szívem kívánná.
Kezedet szeretettel nyújtod felém
fénylő csillagom, s én boldogan elfogadom.
Most az egyszer nem hallottam
csacsogni a kis patakot, mely
annyiszor feledteti bánatom.
Csak rád figyeltem.
Repítettél árnyas lombok alatt.
Csuda jó kedvünk volt.
Bársonyos hangodon dalra fakadtál.
Felértünk a dombtetőre, s leültünk.
Öled rejtekében megpihentem.
Féltettem a boldog percet, hogy vége szakad.
Gyengéden átöleltem derekadat.
Suttogásomat csak te hallhatod.
A perc minden másodpercében
feléd szállnak gondolataim.
Isten szép madárkáinak dalával
szeretetem minden cseppjét neked küldöm.
Ott vagyok a hajnali szellő lágy fuvallatában,
s simogatom gyönyörű arcodat.
Oly gyorsan elillant a képzelet, mint a
lila ibolya illata.
Nélküled sivár lett ismét a nagy erdő.
Zokogva szívemre teszem kezem:
s megtalálalak szívem legszebbik szobájában.

2016. 05. 21.

21.

Virágzó tavasz elején

Édesanyám adta keresztneveimet,
így lettem Henriett.
Hivatalosan Henrietta lennék,
de én azt nem szeretem,
mert az olyan úrinős.
Az úrinők csak kenik-
fenik magukat,
állandóan szépítik arcukat.
Vagány vagyok, szeretem
a szabadságot.
Sosem siránkozom.
Motorra pattanok, szélben
lobog éjfékete hajam.
Mindig hazavisz a szünni
nem akaró honvágyam.
Édesanyám ölelő karjaiban
a szeretet melegét érzem.
Jó kis nehézséget okozott
nagyszüleimnek a nevem.
Sokaknak tetszett e francia név
annak idején.
Néhány falubélinek ismeretlen
druszája így lettem.
Virágzó tavasznak, márciusának elején.
Kéklő ibolya tengere
hullámszik pincénk domboldalán.
Édesanyám szed egy csokorral
belőle nevem napján.

2017. február 25.

22. Múló pillanat

Mikor nem vagy velem,
csendesen megszakad a szívem.
Szörnyen keserves a hiányod,
kergetném az időt, de
sajnos, alig moccan.
Belehalok a perc minden másodpercében,
amikor nem vagy velem.
Egész testemben zokogom.
Úgy fáj a hiányod!
Talán sosem láthatlak ebben
a cudar és keserves életben.
Mégis te vagy szívem
legszebb ajándéka.
Nélküled tűnik el a nyári nap
a kéklő hegyek mögött.
Szívem majd meghasad bánatában.
Annyira féltetek, csak reménykedem,
hogymint jól vagy.
Leszállt a csendes est,
fátyolos fényében ragyog a hold.
Fénytelenek a csillagok, akárcsak én.
Hófehér párnám tiszta könny,
s valahol, túl a sötétségen,
szívem gyengédséggel ér szívedhez.
Kedves arcod arcomon pihen.
Selymes, gyönyörű arcodat cirógatom.
Gyengéden, s hosszan ölelsz.
Oly jó ez az édes nyugalom, amit
a múltó pillanat ad nekem.
Karjaimmal óvlak, s őrzöm
édes álmod nyugalmát, szép csillagom.
Oh ég, holdas ég, az egyetlen
gyönyörű érzést ne vedd el tőlem.

2016. augusztus 2.

23. Látomásom

Ágyamban fekszem a sötétben.
Összegömbölyödve szívedhez simulok.
Még nem alszom, csak öllelek.
Erősen zakatol bennem a vágy.
Látni szeretnék csak egyetlen egyszer.
Még nem alszom, mert a vágy oly
erősen él bennem.
Szemem még nyitva van.
Oly szép volt a látomás.
Szeretnék egyszer átölelni,
s átadni szeretetem minden
cseppjét, hogy érezd, mennyire szeretlek.
Oly szép a látomás.
Teraszodon tündöklőn öltönyödben,
piros rózsáid közt állsz.
Neved napja előtt
nagy ajándékot kaptál.
Öröm sugárzott arcodról.
Gyönyörű lelkedet tükröző hangszerét,
a theremint, életre keltheted bús dalaival.
Gyönyörű őszben theremin halk
bús dallamára.
Bársonyos dallamodra táncolva földre érnek,
mielőtt meghalnak a rozsdás száraz falevelek.

2016. szeptember 6.

24.

Gúzsba köti lelkemet a félelem

Versem a költészet napjára íródott.

Néha úgy félek a jövőmtől, az egyedüllétől.

Gúzsba köti lelkemet a félelem.

Megdermed a testem, s elakad a szavam.

Mi lesz, ha anyám nem lesz velem?

Nem akarom elveszíteni mostani életem.

Nem hagyhatom veszni lelke kincseit,
a sok versem.

Istenem, mi lesz velem?

Távolból látom magam.

Koldusként végzem, ez lesz a sorsom.

Tiszta lyuk lesz nagykabátom,
s piszkos az arcom.

Utcasarkon kerekesszékekben fogok harmonikázni.

Nagyon sokan akarnak megalázni,
s nem borulhatok többé

édesanyám keblére vigasztalódni.

Egy csendes sikátorban, a csillagos éjben,
örökre lehunyom szemeimet.

Egyetlen boldogságomat,

az én verseimet,

ha valahol megtaláljátok,

kérlek mentsétek meg

az elkövetkezendő nemzedéknek.

Elmondhassák, hogy ennek a

mozgássérült csavargónak,

lelke öröme volt a verselés.

2017. április 10.

25. Reményt adtál

Eljöttél hozzám, mikor a
legnagyobb szükségem volt rád.
Kilátástalan voltam, azt se
tudtam, fogok-e járni valaha még.
Ostoba műtét, mely csak a
fájdalmamat enyhítette, de
a járás nem jött vissza.
Hiába volt a sok gyógytorna, s
hiába kísért anya járás közben,
s buzdított: menni fog egyedül is!
Akkor se ment, csak gyötrődtem,
vert a víz félelmemben, s
egy lépés sem ment egyedül.
Csak vergődtem, mint a hal a parton.
Dühödtem kiáltottam: vágta volna
le az orvos a lábam!
Semmire sem jó ez már.
Miért kell ennyit kínlódnom?
Könnyebb lett volna inkább a halálba mennem.
Álmaimban láttam menni magam,
megőrijtett a csalfa illúzió.
Reményvesztett voltam,
s te reményt adtál, pedig alig ismertél.
Sosem láttuk egymást.
Törödtél velem, olyan más lett minden!
Lelkem gyógyulni kezdett!
Szavaid sokszor szívemig hatottak,
s megmutattad merre, hogyan tovább,
sohasem sürgettél.
Szívedet adtad, s én szívembe zártalak.
Pedig oly távol vagy, s mégis oly közel.
S elvittél egy szebb világba, az irodalom világába,
ahol csend, nyugalom honol.
Lassan, nagyon lassan felkeltem és elindultam.
Avval a hittel, s erővel, amelyet
szívembe, s lelkembe ültettél.
Hálás szívvel köszönöm, amit értem tettél.
Könnyeim lábad elé gurulnak számtalanszor.
Messzi távolból is érzem, erősen fogod kezem.

2016. szeptember 19.

26.

Képzetelemnek nem szab határt semmi sem

Kopár őszi fák,
téli álmukat alusszák.
Mégis oly jó kijárni hozzátok.
Csak ülök itt köztetek
az erdő közepén,
mintha vágyódva várnék valakit.
Pedig tudom, nem jön el
az, kit oly régóta várok.
Szemem a vén fák közé téved,
s oly nagyra nől bennem, a vágy
hogy a képzetelemnek már nem
szab határt semmi sem.
Ropog az avar, mintha valaki
járna rajta.
Könnyeim arcomat mossák.
Remegő ajkam hangtalanul hívna,
s bíztatnálak, hogy nemsokára
leérsz a fák közül.
Gyere, gyere csak kedves.
Nemsoká itt vagy, s átölelhetlek.
Drága simogató érzés járja
át lelke, egészét.
Szívemben hordom szeretetét.
S mintha ölelnék, szívem
köre fonom kezem.
Mennyei csendet hallgatom.
Tomboló szél söpri a száraz faleveleket.
Kék égbolton fekete varjak károghat,
csoportosan vonulnak.
Szárnyuk suhogását tisztán hallani.
Esőtől duzzadt kis patakom
locsogva, csacsogva kísér,
míg utol nem ér.

2016. november 29.

27.

Kis fenyőág Szentestén

Szentestén átsuhantam
ablakod résein,
asztalodra tettem egy kis fenyőágot.
Abban a kis fenyőágban,
a tűlevelei között én vagyok.
Ne félj, ha kezedbe veszed,
nem bök meg, csak én
simogatom szép ujjaidat.
Ágyadon ülsz, drága
szívedből szeretet árad.
Gyönyörű arcodra
könnyeid gurulnak
két szép szemedből.
Észrevétlenül odaosontam melléd.
Könnyem csordul az örömtől,
hogyan láthatlak.
Leguggoltam eléd, derekadat átöleltem.
Könnyeidet óvatosan letöröltem.
Drága kis kezeidet, amíg csak lehetett,
óvatosan fogtam.
Aztán kimentél szent
karácsony ünnepét ünnepelni.
Én pedig itt maradtam e
szeretetteljes ünnepen,
a fenyőág közé bújva,
hogy örökké óvhassalak.
2016. december 17.

28. Példaképem lettél

Nem is olyan rég,
csodálatos volt a ráeszmélés.
Drága költőm gyönyörű verseit
olvasva elfog a büszkeség.
Olyan szép volt a rádöbbenés,
s a felismerés.
Szívem reszketett és könnyek
szöktek szemembe örömben.
A példaképem lettél..
Kitartó szorgalmával, s türelmével.
Az egész világ olvassa
irodalmi gyöngyszemét.
Benne látom az örök
elszántságot.
Sosem hagyja el panasz ajkát,
pedig ezernyi gond állja útját.
Ő csak törekszik a szépre, jóra.
Oroszlán erő rejtőzik benne.
Sosem adja fel küzdelmét,
még ha meg is torpan.
Büszkén felnézek rá,
mert ő az én példaképem.
Istenem, engedd meg kérlek, hogy
drága kis szíve örökké éljen.

2017. március 10.

29. Távolból kereslek

A ragyogó csillagokat is
keresni kell az égen.
Én is úgy keresem
az én csillagomat.
Egyre csak keresem, s nem lelem.
Nélküle elveszett vagyok,
Nem látom, s nem is hallom,
némák a csillagok.
Égbekiáltóan fájdalmas a hiánya.
Mintha megállt volna
körülottem az idő.
Hol van az én gyönyörűm?
Nevét ismétli sírástól remegő ajkam.
Oly távol vagy tőlem,
Csak bolyongok a messzi idegenben.
Szívem vérzik bánatában.
Lelkem reszkető sodrában.
Zokogás rázza testem egészét.
Elbújni volna jó, ahol senki se látja
könnyeim árját.
Vajon hol lehetsz, mi lehet veled?
Futnék hozzád süvöltő szél viharában.
Csak le tudnám tépni magamról a szorongást,
mely fogva tartja keserű szívem.
Vigasztalni próbálom magam.
Amit a szívem diktál, azt teszem.
Várlak, örökké csak várlak, én kedvesem.
Mert aki nem tud eljönni,
arra örökké várni kell.

2017. február 05.

30.

Áprilisi hóésés születésem napján

Öregszem, de még sohasem
láttam ekkora hólepelt
tavaszi vetésen.
Lilaakác körbe futja a ház falát.
Virága hó alól fázósan
kidugja kis fejét.
Ravasz ez a tavasz.
Elfagyasztja a rügyeket bontó
fáknak virágait.
Lassan, de biztosan
elérkezik születésem napja,
áprilisnak szeszélyes havában.
Negyvenhárom évvel ezelőtt
szenvedve vajúdott értem Anyám.
Gyakran emlegetik,
türelmetlenül várták,
hogy végre megszülessek.
Óvott és védett jóanyám, amíg lehetett,
de hamar megtanultam, hogy
küzdeni kell az életben mindenért.
A Humort sem lehet könnyen feledni,
s néha egy göndör kacajt el kell engedni,
amely szívből jön.
Felfutni a domboldalra,
kezemben színes léggömbbel,
és hirtelen elengedni.
Zöld fűnek illatos ágyán
hanyatt feküdni.
Önfeledten egy boldog percnél élni,
úgy, mint most, ahogy simogatva
arcomra hull egy
bolondos áprilisi hópehely.

2017. ápr. 22.

31.
Húsvéti ég

Kék az ég, s zöld a fű,
madarak dalolnak a határban.
Virágzó fákat darazsak rajzzák.
Széles mosolya van a szőke napsugárnak.
Vadvirágos réten aranycsengettyűs
barika ugrabugrál.
Fonott kosárba hímes tojás,
mellette ül két pici nyúl.
Szemet gyönyörködtetően
szép az ég látványa.
Fodros felhők lassan gomolyognak.
Hirtelen a felhőből kirajzolódik
a húsvéti bárány alakja.
Ez mindnyájunk isteni ajándéka.

2017. április 13.

32.

Addig vagy gyermek...

Gyakran hallom: addig vagy
gyermek, míg van édesanyád!
Ott állsz öregséged küszöbén,
éjfelete hajadban ősz tincsek rejtőznek,
ráncok barázdái homlokodon ülnek.
Az ő kedvéért magadat meghazudtolva
még gyermek vagy.
Hazatérsz hozzá, becézve simogat,
megfőzi kedvenc ételed.
Szemében ott csillog örök
reményként gyermeki mivoltod.
Ölelve vigasztal, ha nyomaszt a bánat.
Édesanyád gyermekkorod becses őrzője.
Csak sírni ne lásson, mert akkor
megszakad a szíve szegények.
Addig vagy gyermek,
míg él édesanyád.

2017. május 28.

33.

Gesztenyefának gyertyavirága

Szeretem a zöldellő májusnak,
bódító virágillatát.
Haragos zöld gesztenyefák
lombos ágain gyertyavirág nyílik.
Kék ég felé emeli fehér fejét,
mintha mindig édesanyámat ünnepelné.
Oly sok áldozatot hozott értem.
Imádom édes kis szívét.
Élni se tudnék nélküle.
Szoros köztünk a szeretet kapcsolata.
Keserves életemnek egyetlen vigasza.
Édesanyám gesztenyevirágot szedett nekem.
Örömet szerzett vele.
Én nem tudtam leszakítani
a gyönyörű gyertyavirágot.
Kezembe csak így vehetem,
csodálhatom virága szépségét.
Tavasz legszebbik havában
mindig köszönthessem az én
drága Édesanyámat.

2017. május 14.

34. Egyetlen tanárom

Te vagy az én tanárom,
aki feltétel nélkül elfogadott.
Szívét-lelkét adta, s önzetlenül tanított,
soha meg nem szidott, csak óvott.
Szép szavaival kedvemre beszélt.
Kinyitottad előttem a világ kapuját.
Kézen fogtál, s repültünk a magasba.
Túl a csillagokon át a fény felé.
Száz csodát mutattál,
de nekem te vagy egyetlen csodám,
akire féltő tekintettel felnézhetek.
Szeretve könnyes szemmel,
mert annyira büszke vagyok rád.
Az elmúlt gyönyörű évekért
hálával tartozom.
Szívem összes melegével, s szeretetével
csendesen ünnepelem.
Mert ő az én egyetlen tanárom,
akihez örökké ragaszkodom.

2017. június 08.

35. Hazavágyom

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyet gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.
A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.
Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros báránnyelűket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszekér is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.
Asztalunknál együtt ül családom.
Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak,
Nemsokára hazamegyek édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus. 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

36.

Hozzátok őt vissza nekem

Zokogva kereslek
sötét ösvényeken haladok.
Érted dúdoló bús dalom.
Nem tudom, merre járok,
csak szaladok, hogy
enyhítsem gyötrő bánatom.
Gúzsba köti lelkemet a fájdalom.
Rajtam ül a félelem, mert
nem hallhatom bársonyos hangodnak
simogató szavait.
Nem hagyhatom elveszni
gyönyörű gyémántom.
Kihunytak belőlem a fények,
mintha minden elveszett volna,
amely kedves volt nekem.
Egy kicsit belehalok mindennap.
Egyetlen vágyam,
megtaláljam fénylő csillagom.
Rettenetes a hiányod!
Gyere vissza Kedves,
rád várok!
Hozzátok őt nekem vissza könnyörgök.
Ne szóljatok, vérzik a szívem, mintha
rózsa tüskéi bökdösnék.
Inkább hagyjatok egymagam egy sarokban.
Emlékeimbe merülve örökké velem vagy
szívem rejtekén.

2017. július 22.

37.

Többé ne nyíljatok virágok

Aki szégyelli, az
nem érdemli verseim.
Pedig szívem mélyén
féltve őrzöm gyöngyszememet,
mint egy becses ékszert a dobozában.
Fekete szörnyként megmérgezte,
s kegyetlenül szétrobbantotta
gyémánttükrös ártatlan szeretetem.
Elfojtani készítette bennem érzéseim.
Dühömben szálanként kitépem magamból
a sok szép virágot, hogy többé ne nyíljanak.
Erőmnek erejével könnyek nélkül
földbe tiprom mind, hogy
örökre feledésbe merüljön.
De lelkem tengere újra megnyugszik!
Már nem is hullámszik,
csak csendesen loccsan a kövekhez.

2017. július 09.

38.

Kiderül vagy beborul

Szép vagy cudar a világ?
Itt már minden egyre megy.
A virág nyílik, vagy sem,
kit érdekel, úgylis elmennek mellette.
Csattogva mennydörög az ég,
veri az ördög a feleségét.
Hull a könnye zápora.
Nyári záporban ázol-e, vagy fázol-e,
a kutyát sem érdekli.
Folyamatosan jön rád a légkondi, míg utazol.
Negyven fok van, kit zavar,
huzatot kaptál, mozdítani sem bírod,
úgy fáj a nyakad.
Ráadásként jön még a tüdőgyulladás.
Két hétig ágyadat nyomhatod,
ez aztán az igazi.
De hát nyár van,
gyümölcsfagyidat nyalod a parton.
Vagy épp csobbansz a
Balaton hús kéklő vizébe.
Te, aki otthon maradtál, füvet nyírsz a kertben.
Kiderül vagy beborul, már
azt sem tudom, mit is mondtam.
Az éremnek mindig két oldala van.
Most hogy is van ez?

2017. 06. 23

39. Végső menedék

Sokat gondolkodtam az
élet nagy dolgain.
Csalfa, vak remény a
felfogás, hogy az élet boldog.
Sokszor bizonytalan a lét, s nem
tudom, hol lesz a végső menedék.
Gyermekként biztatnak, hogy
jól tanulj, mert sokra viheted!
Sérültnek születni kemény sors!
Küzdeni nehéz, a fejlődést úgysem
veszi észre senki sem.
Lemondón legyintenek: roncs vagy,
mihez kezdjek most veled?
Szégyenemben föld alá süllyednék,
ha megnyílna alattam.
Elbújok, mert még van hova és kihez.
De mihez kezdjek ha nem lesz?
Akkor hol lesz a végső menedék?

2017. június 14.

40.
Ködfátyolban

Fáradt lelkem kalitkába zárva,
szabadságért kiált,
motorra pattanok,
élvezem a sebességet.
Kihalt téli utcákon száguldok,
arcomba vág a hideg szél.
Senki sincs, aki enyhítené magányos életem,
félelmemben nincs, aki
fogja a kezemet,
üvölt bennem a fájdalom.
Egyedül vagyok a világban,
rohanok, hogy felejtsek.
Feltekintek a szürke égboltra,
ilyen szépet még sohasem láttam.
Ködfátyolban úszik a hegygerinc vonala,
alig látszik a csúf- fekete
lábás erdő alja.
Mintha égi angyalkák vigyáznák,
a kopár hegy álmát.

2017. december 03.

41.

Repül a szán

Gyere drágám üljél az ölembe.
Zaklatott lelkemet nyugtasd meg,
 hogy velem vagy.
Ölelj át kérlek, hallani szeretném
 szívednek dobbanását.
Szemem hadd pihenjen
 gyönyörű arcodnak vonásain.
Kérlek, fogd meg kezem, s ne engedd el soha.
Kezednek gyengéd simogatást
 örökké érzem.
Köszönöm kedvességedet,
 s jószágodat angyalom.
Kinn zord az idő, s hull a hó.
Fehér párnák ülnek
 az egyhangú háztetőkön.
Fekete füstfelhő száll a levegőben.
Ablakpárkányon kiscinke
 eleségért kopogtat.
Csilingelő szán elé
 éjfekete lovam fogattam.
Havas utakon repül a szán,
 vidáman nyerít a ló, örül a
 fehér csodának.
Fenyvesek közelébe értünk,
 ahol a holdnak ezüstös fénye
 reszket a tónak befagyott tükrén.

2017. november 19.

42.

Éjszaka fátyla

Ablakomnál reszket
az ezüstös fényű hold.
Árva, s szomorú az óra
minden perce nélkülöd.
Véget ért egy szép nap,
velem voltál az éterben.
Bársonyos hangodnak
gyönyörű dallamát hallgattam.
Zakatol bennem a gyötrő félelem.
Mi lehet most veled Csillagom?
Ránk borul a sejtelmes éjszakának
sötét fátyla.
Valahol a lélek útján
vágyódásom halk sóhaját suttogom.
Szívem szívedhez ér boldogan.
Fehér csipkés párnámra fektetlek.
Gyengéden átölellek, féltve őrizlek.
Arcomat arcodhoz simítom.
Nem tudod, mekkora kincs vagy számomra.
Lelkemet átjárja a nyugalomnak
édes érzése.
Homlokodnak mély barázdáit simogatom.
Csak még egyszer hadd
lássam arcodnak szép vonásait.
Pihenj kedvesem, karomban
nem érhet baj.
Angyalok vigyáznak felettünk!

2017. október 31.

43.

Őszi avar paplanja

Őszt mutat egy kép a naptárban.
Fehér ló vágat a határban,
patája alatt ropog
a színes avar paplanja.
Hej, de felülnék a hátára.
Akkor se félnék, ha ledobna,
és rám taposna.
Egyszer élek, jól vagy rosszul,
kit érdekel, a kutya se kíváncsi rá,
csak akkor venné észre,
ha csontot se kapna.
Szelíden odajön hozzám, megsimogatom,
bólint egyet fejével, felpattanok hátára.
Lábaimról leesnek a rabláncok.
Szabad vagyok, szabadnak születtem.
Hegyeiken, völgyeken vágatok,
szerelmese vagyok
az őszi színekavalkádnak.
Elnézem a kéklő eget,
s a lassan vonuló fellegeket.
Vénülő, bús lelkem csendesen ringatózik
a természet lágy ölén.

2017. október 21.

44.

Szilveszter éjszakán

Futok hóban, fagyban,
fejemre eső hullik,
azt se bánom.

Mulatni nem volt kedvem,
szívem hozzád vezetett.
Kapud aljában megállok,
házadba csendesen szólnék.

Megérkeztem hozzád
kedves jó barátom,
a türelem rózsát terem,
örömöm úgy is enyém,
ha látom jössz felém.

Karomat nagy ölelésre kitárom.

Szilveszter éjszakán
hóembert építünk csak mi ketten,
szenet rakunk szemének,
fonnyadt répát orrának,
lyukas lábast kalapjának.

Durrognak a petárdák,
tűzijáték fénye cikázik az égen.

Átadom neked a gyeplőt,
vezess át kérlek egy szebb, s
boldogabb új esztendőbe.

2017. december 24.

45.
Színes határ

Őszi falevél meglepetést tartogat.
Aranysárga napsütés természetbe csalogat.
Amíg a szem ellát, színes a határ.
Festeni se lehetne szebbet.
Két hegynek vonalát,
ahogy összeérnek, s egymásba borulnak
a sárga, bordós lombkoronák.
Azúrkék égbolton fodros báránfelhők úsznak,
egybeforr a gyönyör ég és föld között.
Szívedben érezd mekkora
hatást gyakorol rád.
Beleborzong a lelked is örömében,
pedig csak itt jártál
a szomszédos dombtetőn.
Lemenőben már a nap.
Harang zúg a kis faluban.
Kísérj haza esthajnal csillaga,
haza kéne érni kapuzárásra.

2017. szeptember 18.

46. Sokk láncát

A túlsó partról a révésznek még nem kell
útra kelnie.
Rozoga csónakjával még nem kell evezőjével
szelnie a fodrozó hullámokat értünk.
Pillanatra megérintette arcunkat a kegyetlen
halál szele.
Azon a ködös téli reggelen,
kisodródtunk egy éles kanyarban.
Mefogtak bennünket a deres fák.
Erősen toltak a szakadéktól vissza az útra.
A sokk láncát magamról letépve
Édesanyámért üvöltöttem.
Mintha kiszaladt volna belőlem a lelkem.
Csak rohantam, rohantam kétségbe esetten.
Még nem lehet vége!, még nem veheted el az Édesanyámat.
Nekem Ő az egyetlen ebben a gyalázatos konok világban.
Orkán erejű szél visszazökentett volna a valóságba.
Édesanyámat megleltem sápatagon mellettem.
Mint egy anyatigris ki a kölykét védi,
úgy harcoltam az Édesanyámért.
Hiába csitított, mentőért üvöltöttem,
de a sok balga nép értetetlenül állt előttem.
Látva anyám fájdalmait, könyörögtem, míg végre megértettek.
Kezét elengedve, mintha szívem darabokra hullott volna.
Erdész nagyapám kunyhója előtt szétesett bennem minden.
Hiszem, hogy ő is védelmezett bennünket
odafentről, a szörnyű pillanatban.
Még nem vagyok kész, hogy elveszítsem.
Istenem miért kínoz ennyire?
Ha már megint megtörtél, miért nem nekem lett bajom?
Mit akarsz még tőlem?
Miért nem vetted el rongy életem inkább,
mint hogy Őt szenvedni lássam.
Csak Ő maradt nekem, nélküle képtelen vagyok élni.
Az álmok sohasem hazudnak, igaz néha borzalmasak,
de mindig képesek megmutatni, hogy mi fog történni.
Nem csitul a szorongás, pedig már anyám is mellettem van.
Rengeteg víznek kell lefolynia a Dunán, míg feledni tudom.

2016. május 06.

47.

Papa gyere vissza

Tudat alatt vágyam kerget,
hogy újra lássalak,
csak egy pillanat erejéig.
De semmi, még álmomban se.
Hasztalan perceimben rágódom,
ha nem így történt volna, most
én fognám csontos kis kezedet és
mesélnék neked drága egyetlen nagyapám.

Ahogy te tetted.

Rajongásig szerettelek!

Kit érdekelt akkor a rengeteg
játék, mikor ott ülhettem öledben
és fejem válladra hajtottam.
Úgy hallgattalak, amíg engedtek,
a bánatod újra nőtt, amint elengedtél.
Gyakran előjönnek az emlékeimben
a fájdalmaid, amit titkoltál előlem.
Mikor lábam fájdalomtól ég,
mindig arra gondolok, drága papám,
te ezt hogy bírtad elviselni?

Csendes, ártatlan nyugalommal, ágyadba feküdvé.

Kínjaid közt rám mosolyogtál,
s azt mondtad:

Drágám, nincs bajom, adj egy
puszit, és öleltél.

Neked ez volt a pillanatnyi gyógyír.

Nekem csak vigasz volt, hogy
még velem maradsz.

Szívem mélyén mindig
suttogom: bárcsak itt lennél
velem drága egyetlen nagyapám.

2014. 04.14

48.

Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám, s
hallgasd meg egyszerű
imámat.

Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.

Tűrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.
Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.

Én nem erre születtem.

Szívemből szeretek tisztán.

Most mégis hozzád fordulok,
mert lelkem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!

Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltőn óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezőn betakarom.

Szívem keservesen sír utána.

Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!

Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét sivár világon.

Hagyj, kérlek, előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.

2014 szept. 19.

49.

Békében szunnyadok

Ha majd egyszer nem leszek...
Kérlek, édesanyám,
zöldellő dombtetőn
szórd szét hamvaim.
Itt nyugodjak örökre!
Ne sírj, inkább emlékezz,
mint mondtam tenéked.
Itt voltam szabad, s
boldog az örök természetben,
hol senki se látott, s
a fák magukhoz
öleltek, kis madarak
dalára bánatom feledtem.
Hidd el, édesanyám,
jobb, hogy én hagylak itt előbb.
Csak szenvednék nélküled.
Az örök életben majd várlak
ölelő karokkal.
Olyan szeretettel,
mint ahogy te vártál engemet,
mikor megszülettem.
Nem tudom,
emlékezni fogok-e
a lelkemmel a zöld
lombú fákra, a kékellő
égboltra, fehér fodros felhőkre.
Vagy velem együtt ez is elvész majd?
De a lágy szellő simogató érzése
biztosan megmarad.
Mikor a lágy szellő
fuvallata átsuhan
a kelő hajnalon,
én simogatlak,
s fájó, keserű
könnyeidet szárítom.
Csak légy nyugodt!
Én már békében szunnyadok
az örök természet ölelésében.

2015. február 22.

50.

Nagyapám kalapja

Volt egy furcsa álmom,
nem is tudom mire véljem,
hiszen olyan régen elmentél.

Ez igazságtalan.

Én akkor csak négy éves voltam,
de emlékszem rád, ahogy
babakocsimban tologattál.
Számos kép árulkodik róla,
mennyire szeretted.

Nekem mindent megengedtél.

Kék autómmal behajthattam
féltett rózsáid közé, neked
az sem számított, pedig fiú
unokáidat rózsáid közelébe se engedted.
Már tudom, milyen igazságtalan az élet.

Pont téged veszítettelek el,
aki önzetlen voltál.

Zaklatott voltam, és te eljöttél
hozzám egy nyugtalan éjszakán.

Fogtad a kezem, simogattad
arcom, s sétálva bujkáltunk.

Ugyanabban a ruhádban voltál,
mint amikor az őzikét öledben
simogattad a fényképen.

Minap hirtelen előkerült erdészkalapod,
de még csak meg se foghattam,
mert engem nem illet, csak a lányodat.

Semmit nem ér egy mihaszna sérült érzése.
Nagyanyám szemében olyan lehetek, mint egy
érzéketlen fatuskó, s a testvérem is.

Gyermekként véletlen egyszer kezembe
vehettem kalapodat, nagyapám.

Nem dobáltam, még csak a fejemre sem tettem.

Édes illatodat magamba szívтам.

Erdészkalapodat majdan valaki megtalálja
a szemét kupac tetején.

De egyet ígérek, örökké a szívemben élsz.

Fényképeidet rejti a számítógép,
fogható emlékeim tőled a kis
piros játékszongora, amit a kórházból
hazafelé jövet vettél nekem.

Istenem, mennyire szerethettél.

Egy utolsó emlék, amit míg
élek sosem feledek, senki
a világon el nem veheti tőlem:
anyával, s apával sétálunk ki
a kórházból, s te ott állsz az erkélyen,
s integetsz nekem.

2015. november 24.